

Mūsdienu ķīniešu joku stāsti

Visizveicīgākais zobena meistars

Tiek atklāts pasaules zobenu meistarū priekšnesumu šovs.
Trešās vietas ieguvējs savā uzstāšanās laikā pāršķeļ uz pusēm odu.
Tūlīt aiz viņa uz skatuves iznāk otrās vietas ieguvējs.
Kā zibens nošvīkst viņa zobens un ods jau ir pāršķelts četrās daļās.
Visa zāle dārd aplausu skaņās.

Kā beidzamais uzstājas pirmās vietas ieguvējs.
Viņš novēzē zobenu, bet ods paliek kā bijis.
Skatītāji lielā izbrīnā un neizpratnē.
Zobena meistars smeļoties saka:
"Paskatieties uzmanīgi, ods vēl ir dzīvs.
Bet viņš nekad vairs nevarēs kļūt par tēvu."

"Dāvana" zaglim

Augstu kalnos zaru būdiņā mitinājās kāds askēts, kurš praktizēja čaņbudismu.
Vienu dienu, tumsai iestājoties, viņš devās kalnu mežā pastaigāties un blāvajā mēnessnīcas gaismā pēkšņi guva apskaidrību. Aplaimots askets agriezās savā mājvietā. Bet tur viņš ieraudzīja, ka kāds zagli apciemojis viņa necilo būdiņu.

Zaglis, visur izmeklējies, nevarēja atrast nevienu vērtīgu lietu, ko aiznest. Ārā nākot, viņš ieraudzīja askētu.

Sākotnēji, baidoties zagli iztraucēt, askēts visu laiku bija stāvējis ārpusē pie durvīm.

Viņš zināja, ka iekšā nav nevienas lietas, ko varētu nozagt, un tāpēc jau priekšlaicīgi bija novilcis savu apmetni un turēja to rokās.

Kad zaglis, nākot ārā, uzdūrās askētam un jau sajuta izbīli, askēts teica: "Tu esi paveicis tik grūtu un tālu kalnu ceļu, lai mani apraudzītu.

Nekādā ziņā nevaru tev ļaut griezties atpakaļ tukšām rokām. Nakts ir drēgna. Tādēļ, projām ejot, uzvelc šo mēteli!"

Tā runādams, viņš uzklāja savu apmetni uz zagļa pleciem. Zaglis bija tik apmusis, ka nezināja, ko darīt. Nokārtu galvu viņš lēnām aizslīdēja meža tumsā.

Noskatoties uz mēness gaismas atspīdēto aizgājēja muguru, kas drīz vien nozuda kalnu mežā, askēts nespēja apvaldīt skumju nopūtu un teica: "Nabaga cilvēks! Kaut es varētu viņam uzdāvināt mirdzošo mēness ripu!"

Ar skatienu pavadījis aizejošo zagli, askēts atgriezās savā zaru būdiņā, kailu ķermeni apsēdās lotosa pozā un ieņēma meditācijas valstībā.

Nākamajā dienā, sajūtot silto un gādīgo saules staru pieskārienu, askēts atmodās no dziļās meditācijas. Plaši atvērdams acis, viņš ieraudzīja savu apmetni, ko vakar bija uzklājis uz zagļa pleciem, kārtīgi salocīgu un noliktu pie durvīm.

Ļoti iepiecināts askēts pie sevis nomurmināja: "Tātad galu galā es viņam tomēr uzdāvināju spožo mēness ripu."

Plācenīša piedzīvojumi

Kādreiz dzīvoja plācenītis, kurš bija tik resns kā bulciņa.

Gatavs cīnīties par taisnību. Vienu dienu plācenītis gāja pa ielu un ieraudzīja, ka kāda mašīna drāžas virsū frikadelei.

Nedomājot par sevi, plācenītis drosmīgi steidzās frikadeli glābt. Rezultātā uz pasaules parādījās jauns ēdiens - pica.

Romantika. Plācenītis iemīlējās desinā un viņi viens otram zvērēja mūžīgu uzticību. Tādējādi radās jauns ēdiens - hotdogs.

Bez vainas vainīgs. Kādu dienu plācenītis ieraudzīja, ka viņa lielais brālis kaujas ar kotleti un kāpostiem un devas tos samierināt.

Rezultātā parādījās jauns ēdiens - hamburgers.

Uztrenējies. Plācenītis manīja, ka viņa ķermenis nav pietiekoši spēcīgs un muskuļains.

Tā nu viņš katru dienu dzēra pienu, ēda olas un cītīgi trenējās. Ar šādu neatslābstošu centību viņš beigu beigās kļuva par - cepumu.

Izaugsme. Bērībā plācenītis bija - mazais nīprais puisēlis plācenītis.

Atpūta. Plācenītis gāja uz publisko tvaika pirti. Tur bija atnākusi mazgāties arī kāda kalnu kaza.

Pēcāk viņi pārvērtās par aitas gaļas tvaicēto bulciņu.

Šausmu stāsts. Plācenītis bija mēnessērdzīgs un naktī mēdza staigāt apkārt.

Kādu rītu pamostoties, viņš pēkšņi ieraudzīja, ka frikadele, kura viņam gulēja pie sāniem, ir pazudusi. Izmeklējās visās malās, bet neatrada. Vēlāk, mazgājot seju, plācenītis nejauši spogulī ieraudzīja, ka ir kļuvis par virtuli.

Progress. Plācenītis devās studēt uz Eiropu. Pēc atgriešanās viņš bija pārvērties par - maizi.

Neovērtēja savus spēkus. Kādu dienu plācenītis izaicināja uz divkauju galda nazi.

Rezultātā viņš pārvērtās par - šķērētajiem makaroniem.

Gudrais puisēlis

Vakar uz mūsu bērnodārzu atnāca tante policiste, lai noturētu lekciju par satiksmes drošības noteikumiem.

Viņa jautāja mazajiem draudziņiem: "Ko jūs darītu, ja kāds slikts cilvēks jūs saķertu?"

Mazie draudziņi visi bija ļoti attapīgi un teica: "Sauktu palīgā."

Tad tante policiste atkal jautāja mazajiem bērniem: "Cik reizes ir jāsauc palīgā?"

Vieni teica, ka trīs, otri, ka desmit. Citi teica simts, bet daži sacīja, ka trīsdesmit divas.

Pēcāk tante policiste paskaidroja mazajiem draudziņiem, ka ir jāsauc tik ilgi, kamēr kāds atnāk palīgā.

Tad viņa atkal jautāja: "Slikts cilvēks ir kā vilks. Bet kāda veida bērnus tam lielajam vilkam patīk ķert? Tos, kas pa ielu iet vieni paši vai tos, kuri iet bariņā?"

Mazie draudziņi atbildēja: "Tos, kas iet vieni paši, ir vieglāk noķert."

Tante policiste priecīgi teica: "Jūs gan esat gudrinieki. Bet vai zināt kādēļ tas tā ir?"

Kāds puisēlis uzreiz pacēla roku un dedzīgi atbildēja: "Tāpēc, ka vesels bariņš mazu bērnu būs par daudz un lielais vilks tos visus nevarēs apēst."

Bet blakus sēdošais puika, to izdzirdot, uzsita viņam pa galvu un iesaucās: "Tu gan esi muļķis! Domā, ka vilks neprātīs satīt paciņā un paņemt līdz?"

Atbilstošs apzīmējums

Ja kāds izliekas par muļķi, bet ļoti izveicīgi, par viņu saka - "liela gudrība līdzinās muļķībai".
Ja kāds negūst vispārēju atzinību, bet veikli izliekas, par viņu saka - "izmeklētas melodijas saprot tikai retie".
Ja kāds sēž ar katru kāju savā laivā un izveicīgi rīkojas, par viņu saka - "piesardzīgi izvēlas".
Ja kāds nevar izmaksāt darbiniekiem algu, bet veikli izliekas, par viņu saka - "kopīgi attīsta biznesu".
Ja ievadam nav loģiska sakara ar secinājumiem, tad, veikli rīkojoties, to var nosaukt par "domas lidojumu".

Aizraujošā izkaide

Nedēļas nogalē bija jauks laiks un Džou Sinsin ar pāris draugiem sarunāja iet uz piepilsētas Sarkanā kalna parku pastaigāties.

Pa ceļam Džou Sinsin lielīgi sisdams sev pa krūtīm draugiem galvoja: "Jūs redzēsiet, ka šoreiz mēs varen forši izklaidēsimies."

To dzirdot, visi kļuva ziņkārīgi un uzreiz jautāja: "Kāda tad būs tā foršā izklaide?"

Džou Sinsin pašapmierināts teica: "Šoreiz mēs --- šmauksim par zaķi."

Izdzirdējis šos vārdus resnītis Džen Ļanļan enerģiski papurināja galvu: "Šmaupt par zaķi? Tas nu gan neies cauri. Pirms pāris dienām avīzē bija rakstīts, ka parkos ir palielināts uzraugu skaits, kuri ir atbildīgi par bezbiļetnieku ķeršanu. Daži kartībnieki ar nolūku ģērbjas civilās drēbēs, lai novērstu uzmanību un nedotu iespēju izvairīties. Ja kādu noķer, tad jāmaksā soda nauda trīs ieejas biļešu apmērā."

Džou Sinsin bija citās domās un teica: "Tieši tāpēc šmaupt par zaķi ir īpaši forši. Rodas tada kā gandarījuma sajūta. Bez tam es zinu, kur parka nožogojumā ir caurums. Ja tikai palaimēsies, mēs ļoti viegli varēsim pa turieni ielīst parkā."

Dzirdot kā Džou Sinsin, siekalām šķīstot uz visām pusēm, aizrautīgi stāsta par gaidāmajām dēkām, draugi pamazām tika saintriģēti un sekoja viņam. Tā viņi nonāca pie kupla bambusu krūma kādus simts metrus no parka galvenās ieejas.

Džou Sinsin, rādot uz bambusu krūmu, skaidroja: "Ja šeit izspraucas cauri, tad tālāk priekšā būs drāšu žogs, bet aiz tā otrā pusē jau ir Sarkanā kalna parks. Žogā kāds ar knaiblēm ir izgriezis caurumu. Ielienot pa to iekšā, mēs nokļūsim parkā neizdevuši nevienu monētu."

Džen Ļanļan ieinteresēts pajautāja: "Tā sakot, tu jau esi bijis šeit agrāk?"

Džou Sinsin nozibsnēja ar acīm un atteica: "Neesmu vis. Bet man to pastāstīja kāds tuvs draugs."

Redzēdami Džou Sinsin tik labi nobriedušo plānu, visi it kā sajuta zemi zem kājām un, viņam pa pēdām ielīda bambusu krūmā. Izrādījās, ka tur patiešām bija garš drāšu žogs un tā apakšā izgriezts caurums - tieši tik liels, lai varētu izlīst viens cilvēks. Caurumu aizsedza samudžinātu zaru jūklis, tā ka vērīgi neieskatoties, to bija ļoti grūti pamanīt.

Džou Sinsin kļuva vēl pašapmierinātāks un teica: "Re, manam draugam taisnība." To sakot, viņš noiet uz ceļiem un kā pirmais ielīda iekšā. Steigas dēļ viņš nejauši ieskrābāja auss ārējo malu un uz tās parādījās asiņaina švīka.

"Ko jūs blenžat, lieniet taču ātrāk cauri! Ja jūs ieraudzīs, sods būs trīskārtīgs. Vai patiešām gribat, lai jūs noķer?" Džou Sinsin žoga otrā pusē skaļi sauca. Ar vienu roku viņš mājot aicināja draugus, bet ar otru turēja ievainoto ausi.

Redzot situāciju, visi krīzdami klupdami spraucās iekšā pa caurumu. Lielajā steigā izlienot žoga otrā pusē lielākajai daļai bija nobrāzti rotājumi.

Džen Ļanļan bija rindā pēdējais. Tieši tai brīdī, kad viņš iebāza caurumā galvu, žoga ārpusē bambusa krūmā atskanēja nevienmērīgu soļu skaņa.

Džou Sinsin, paslēpies aiz kāda liela koka, nepacietīgi kļiedza: "Resnais, ātrāk! Kāds nāk!"

Džen Ļanļan tā izbījās, ka gandrīz pagība. Vnš no visa spēka rāvās uz priekšu, bet, kā par nelaimi, bija tik

resns, ka nevarēja ielīst. Šādā bezizejas situācijā viņam nekas cits neatlika, kā līst atpakaļ. Bet te izrādījās, ka apkaklīte aizķērusies aiz žoga drātīm un un viņš vairs netika ne uz priekšu, ne atpakaļ. Bailēs nosvīdis no galvas līdz kājām, viņš dzirdēja vairs tikai tuvāk un tuvāk nākošo soļu skaņu. Izsargāties vairs nebija iespējams un Džen Ļanļan, neskatoties vairs ne uz ko, ar mežonīgu spēku piespieda seju pie dubļainās zemes un ar lielām grūtībām izvilka galvu no cauruma.

Šai brīdī no bambusu krūma iznira trīs puikas, kuri bija apmēram vienā vecumā ar Džou Sinsin un viņa draugiem. Viņi uzmeta aizdomīgu skatienu apjukušajam Ļanļan, kurš uz brīdi it kā apstulba, bet tad ņēma kājas pār pleciem un, dubļos slīdot, nozuda bambusu krūmā. Kas to būtu domājis - par spīti savam tuklumam viņš rikšoja varen ātri.

Pēc kāda laiciņa Džen Ļanļan iegāja parkā pa galvenajiem vārtiem un drīz vien atrada Džou Sinsin un pārējos.

Viņu ieraudzījis Džou Sinsin tūdaļ sāka žēlabainā balsī gausties: "Čomak, kāpēc tu tik ātri aizbēgi? Vai zini, tie nebūt nebija parka uzraugi, bet gan tāpat kā mēs gribēja iekļūt parkā bez biļetes. Es jau grasījos tevi saukt atpakaļ, bet tu vienā acumirkli biji noziedējis. Zvanīju tev pa mobilo, bet tu neatbildēji. Vecīt, kas tev naudas par daudz?"

"Ak jā?! Ne jau es tevi aicināju nākt līdzī uz parku, bet gan tu mani," neiecietīgi noteica Džen Ļanļan un nočāpstināja ar lūpām: "Meklēt piedzīvojumus šmaucot par zaķi? Nu gan atradis baigo izklaidi! Es tikko ienācu pa galvenajiem vārtiem un arī nenopirku biļeti. Tikai tagad es uzzināju, ka ieeja šai parkā ir bez maksas."

"Nepalikt zaudētājos" brauc ar taksi

Pudzjagou ciematā dzīvoja vectētiņš Pu. Viņam bija iesauka "Nepalikt zaudētājos".

Vienu dienu "Nepalikt zaudētājos" devās uz pilsētu svinēt mazdēla pirmā mēneša jubileju. Viņš bija apkrāpies ar neskaitāmiem lieliem un maziem dāvanu sainīšiem, domājot, ka vienalga jāizdod pieci juaņi par autobusa biļeti. Ja to neizmantotu un nepaņemtu līdzī vairāk bagāžas, tad taču varētu palikt zaudētājos.

Tomēr mantu nūdien bija pārāk daudz un jau izkāpjot no mašīnas sākās problēmas. "Nepalikt zaudētājos" nelaimīgs blenza uz savām pakām un nožēloja, ka viņam nav izaugušas trīs galvas un sešas rokas. Tieši tai brīdī, kad viņš jau sāka raizēties, piebrauca kāds taksometrs. Šoferis izbāza pa logu galvu un laipni pajautāja: "Onkulīt, uz kurieni dosies?"

"Nepalikt zaudētājos" atminējās, ka dēls bija piekodinājis ņemt taksi, ja neviens neatbrauc sagaidīt. Tāpēc it kā starp citu pajautāja: "Cik maksās brauciens līdz Plūmjū ziedu rajonam?"

"Desmit juaņi," atbildēja taksometra šoferis.

"Nepalikt zaudētājos" bija žēl izdot tik lielu naudu un viņš teica: "Tas ir pārāk dārgi, vai nevarētu drusku lētāk? Man teica, ka no šejienes līdz Plūmjū ziedu rajonam nav tālu."

Taksometra šoferis pasmaidīja: "Onkulīt, tu laikam nekad neesi braucis ar taksi. Tad zini, ka taksometra sākuma cena jau ir desmit juaņi un visur četrus kilometrus robežās brauciena maksa ir desmit juaņi."

"Nepalikt zaudētājos" redzēja, ka cenu ne par ko nenokaulēs un, kaut arī ar sirdssāpēm, tomēr iesēdās mašīnā. Taksometrs izgriezta pāris līkumus un vēl nepabraucot ne piecas minūtes bremzēm kaucot strauji apstājās. Šoferis teica: "Onkulīt, esam klāt."

"Nepalikt zaudētājos" vēl nebija pat dibenu iesildījis un neuzticīgi jautāja: "Tik ātri?"

Šoferis paskatījās kilometru rādītājā un smaidīdams attieca: "Vēl jau nav pat divi kilometri. Skaidrs, ka ātri."

"Nepalikt zaudētajos" pie sevis domāja: "Nav nobraukti pat divi kilometri, bet jau jāmaksā desmit juaņi, nu gan palikšu zaudētajos." Viņš izvilka piecu juaņu banknoti un sniedza to šoferim: "Te būs, maksa par braucienu."

Taksometra vadītāja smaidis nozuda: "Onkulīt, mēs taču norunājām - desmit juaņi. "

"Kas par desmit juaņiem? Četri kilometri ir desmit juaņi, bet mēs par divus nenobraucām. Dodu tev piecus un tu tāpat iedzīvojies uz mana rēķina." "Nepalikt zaudētajos" ar ļoti aizvainotu izskatu noteica, atvēra mašīnas durvis un jau grasījās izkāpt.

Taksometra šoferis aizsvilās un ar vienu tvērienu pievilka viņu sev klāt: "Sākuma maksa ir desmit juaņi un ne graša mazāk."

"Nepalikt zaudētajos" redzēja, ka vaļā tikt neizdosies, verdošās dusmās viņš uzmeta šoferim niknu skatienu, nokratīja no sevis viņa roku un, atkritis atpakaļ sēdekļī, uzsauca: "Braucam tālāk."

Šoferis bija neizpratnē: "Uz kuriem tad?"

"Nepalikt zaudētajos" aizkatināts sacīja: "Tikai uz priekšu! Lai vai kā, šodien es tev likšu nobraukt pilnus četrus kilometrus. Domā iedzīvoties uz mana rēķina, nekā nebija!"

Šoferis pašķielēja uz viņu un nodomāja uzjautrināties. Tik tikko apvaldījies viņš, nevienu vārdu neteicis, iedarbināja motoru un sāka braukt. Kad bija nobraukti četri kilometri, viņš līksmi teica: "Onkulīt, es tevi aizvizināšu vēl vienu kilometru tālāk, bez maksas. " Un patiešām viņš pabrauca vēl kādu gabalu uz priekšu

Tikai pēcpusdienā divos, kad mazdēla pirmā mēneša svinības jau bija beigušās un viesi jau bija izklīduši, "Nepalikt zaudētajos" sasniedza dēla māju. Ieraugot veco tēvu, kurš aizelsies stenēja un pūta vien, dēls izbrīnījies vaicāja: "Tēti, kā tad tu tikai tagad?"

"Nepalikt zaudētajos" slaucīdams sviedrus pārstāstīja notikumu ar taksometru un beigās pašapmierināts piebilda: "Tavs tēvs nodzīvojis jau lielāko daļu mūža, bet vēl nekad nav palicis zaudētajos."

Dēls, noklausījies stāstījumu, uzsita ar plaukstu pa lieliem un sūkstoties teica: "Tēti, kā tu varēji būt tāds muļķis? Tu taču izdarīji galīgi nepareizi."

"Nepalikt zaudētajos" apstulba: "Kā tad tā?"

Dēls sacīja: "Ak! Tavā vietā es būtu licis taksometram riņķot turpat pa dzīvojamo namu pagalmiem, tāpat taču varētu nobraukt pilnus četrus kilometrus."

No Šanhajas jauniešu žurnāla "Gušihui"